

מחול השודים

המסחירה
אחת המפגנות
הלא-דתיות
מציגה שלט המסתיר טפוח ומגלה טפחיים.

גלגלי המכוניות שנעצרו בצומת, נוקבו. המהומה גברה מרגע לרגע. טנדר של התנחלות עופרה הבלתי-חוקית, ועליו רמ" קול, שימש במה למארגני ההפגנה, אשר הורו לקהל להתרכז בכל אחת מהסתעפויות הצמתים שבה נדמה היה כי חסרים חוסמים. נדמה היה כי גושי-אמונים יצליח במשימתו לחבל בסדר-היום הקבוע של האורח ובאירועים שהוכנו עבורו. אולם היה זה דווקא ניצב ברייטנפלד קר-תרוח שפתח את הבעייה. לאחר שסייר בשני מוקדי ההפגנות, הבין כי את זו של המקשר יהיה קל הרבה יותר לפרוק. הוא שלח כוח גדול

במטה המישטרה המתינו ללילה שקט. "המפגנים חושבים שהמסיבה ל-קסינג'ר תיערך בביתו של רבין", השוויץ אחד הקצינים בלובי של המלך דויד, "אבל מחכה להם הפתעה!"

את ההפתעה האמיתית ספגה דווקא ה-מישטרה. כבמטה-קסס הוצפו שתי צמתים מרכזיים בדרך לכנסת. הצומת שברחוב רופין וזו של המקשר. אין כל דרך להגיע לכנסת מבלי לעבור באחת משתי הצמתים. כוח קטן של מישמר-הגבול, שעבר במרסום באותה שעה, נדהם. הדיווח נשלח במהירות אל המטה המיבצעי של המישטרה. המפגנים, שהיו מצויידים במכשירי-קשר אשר כווננו לגלים השונים שבהם השתמשו המישטרה, מישמר-הגבול והגורילות המלוות את קסינג'ר עצמו, שמעו את פקודתו של רוזוליו באלחוט: "כל היחידות לכביש רופין!"

בינתיים נוצרו במקום פקקי-תנועה גדורים. אשר הקלו על מלאכת המפגנים חייק-שו על הפיגור. מכוניות, אשר נהגיהן ניסו להתחמק ולעבור על איי-התנועה כדי להימנע מכניסה לתוך החסימה, נעצרו אף הן על-ידי מפגנים, שהשתרעו על הכביש.

הקשות, טען כי הוא המחזיק בפקוד, ואילו מפקד מחוז ירושלים, ניצב היינץ ברייטנ-פלד, התרבותי ונעים ההליכות, טען כי הפיקוד הוא שלו.

מפכ"ל המישטרה, רביניצב שאול רוזוליו, המתין בדיוק לכך. הוא לקח את הפיקוד מהשניים, ומינה את עצמו כמפקד המיבצע.

כשנודע לרוזוליו כי הפגנת צעירי חרות, שנועדה לשעה שש בערב, מקבלת מימדים גדולים יותר מאשר שיער, וכי אנשים נוספים מגושי-אמונים הצטרפו להפגנת חרות, ציוות: "הם יסגרו את כל העיר, לשלוח לשם את היחידה המיוחדת!"

היחידה המיוחדת של מישמר-הגבול, שי-אומנה להילחם בפידאיון במיקרים כמו מע"לות וטובי, נשלחה במהירות לכיכר-ציון, אשר בינתיים היתה כבר חסומה. אולם אנשי מישמר-הגבול טיפלו במפגנים בכפפות של משי. הם ניסו להסביר, התחננו לפני המפגנים להתפנות בשקט, ורק אחרי שזענו בשלילה החלו לפנותם בכוח. כשהם מקפידים להשתמש באלותיהם באופן מינימלי, חסימת כיכר-ציון נפרצה במהירות רבה, וללא שיבות-דמים.

נו! נו!
שוטר מאיים על מפגינה באצבעו לפני שהוא מפנה אותה בכוח. המפגנים התעלמו ברוב ה-מיקרים מדרישת המישטרה לפנות הצמתים.

(המשך מעמוד 21)

הגרי קסינג'ר מלוד לירושלים הגיעה רק כחצי-שעה לפני שנחת מטוס חיל-האוויר האמריקאי מיספר 2 פלוד. בלדר כהול נשלח למאיר הר-ציון, כשהבלדר לא יכול היה לומר להר-ציון היכן ינחת המסוק שיביא את קסינג'ר, החליט הר-ציון לערוך פעולה הפגנתית.

הוא הורה לאנשיו לחסום את הכניסה לירושלים, גם ללא קסינג'ר. כוח מישמר-גבול, שהגיע במהירות למקום, ניסה לפנות כ-200 איש מהכביש, ולשחרר את פקקי-התנועה הגדול שנוצר במקום. מפגיני גושי-אמונים נלחמו את המילחמה הפאסיבית הידועה שלהם. הם שכבו או ישבו על הכביש, ידיהם ורגליהם שלובים אלה באלה. השוטרים היו חסרי-אונים, עד שהר-ציון עצמו הציל אותם. הוא התחיל להשתולל ולהכות בשוטרים. כהגנה עצמית, פיגו שוטרי מישמר-הגבול בכוח את הקבוצה כולה, במיבצע שארך רק 10 דקות.

כל אותה עת ישב המטה המיבצעי של המישטרה במלון המלך דויד. התחרות בין שני קציני-מישטרה בכירים, על תואר מפקד מיבצע שמירת הגרי קסינג'ר, הפכה פארכה. מפקד המרחב הדרומי, אריה איבצן

בעזרת המישטרה
שרה, מזכירת מטה המיבצעים של גושי-אמונים היתה, למרות כינוייה "הבתולה", אחת המפגניות הסוערות. שוטרים הסתערו כדי לפנותה, אך שרה עם ברק של טרוף בעיניה התנגדה.

להסתלק. "אל תיגע בי!" היתה התשובה של שרה (תמונה מימין). כשהבינה כי השומר עומד על דעתו התיישרה על מכתה המנוע של אחת המכוניות (תמונה אמצעית) אולם השוטרים, שעצביהם פקעו, החליטו לבסוף לגמור את הפרשה ובכוח רב השכיבו אותה.

לאחר שהצליחו לפנות את שרה (ראה תמונה למעלה), היא חזרה במהירות אל גוש המפגנים כדי להמשיך במלאכת הקודש. אחד השוטרים שהבחין בה מיהר אל ידידתו הוותיקה וביקש ממנה

בעזרת השם